

Мотиви към Присъда №19/20.04.2023 г. по н.о.х.д.№164/2023 г. по описа на Районен съд – Враца

Срещу подсъдимия Т. В. Т., ЕГН: ***** е повдигнато обвинение за това, че от 23.12.2020 г. в гр.Враца противозаконно е присвоил чужда движима вещ - лек автомобил марка „BMW“, модел „530 XD“ с рег.№ *****, рама WBANP71000CX72311, на стойност 8800.00лв., собственост на „*****“ ООД - София, с управител Ирина Харампиева Георгиева, който владеел по силата на договор за лизинг № AG0001627 от 28.02.2018г. - престъпление по чл. 206, ал.1 от НК.

Предвид заявеното от подсъдимия Т. Т. и защитника му адв.Т., че желаят делото да се движи по реда на Глава 27 НПК – чл.371, т.2 НПК, съдът е постановил делото да се гледа по реда на съкратено съдебно следствие - чл.371, т.2 НПК.

Участващият в делото прокурор поддържа обвинението така, както е внесено с обвинителния акт. В хода на съдебните прения поддържа, че от събраните доказателства се установява фактическа обстановка, идентична с описаната в обстоятелствената част на обвинителния акт. Поддържа, че обвинението е доказано по безспорен начин, както от обективна, така и от субективна страна. Пледира при определяне на наказанието, съдът да вземе предвид смекчаващите отговорността обстоятелства, а именно чистото съдебно минало, доброто процесуално поведение и критичността към извършеното, като същите се явяват в превес над отегчаващите такива и дързостта на извършеното деяние. Поддържа, че наказанието следва да се определи, съгласно чл.55, ал.1, т.1 НК, което да е под определения минимум, предвиден в закона, а именно под една година лишаване от свобода, като същото да бъде отложено за изпитателен срок от три години.

Защитникът на подсъдимият - адв. Т. пледира, с оглед смекчаващите вината обстоятелства, съдът да постанови условна присъда под една година лишаване от свобода, съответно с изпитателен срок три години.

При предоставеното му право на лична защита подсъдимият поддържа пледоарията на своя защитник.

При предоставената му последна дума подсъдимият се признава за виновен и съжалява за стореното.

При извършен цялост анализ на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

На 28.02.2018г. в гр.София подсъдимият Т. Т. сключил с „Мого България“ ООД с ЕИК 204009205 / понастоящем „Амиго Финанс“ ЕООД / договор за лизинг с № AG 0001627. Страните по договора уговорили, че лизингодателят „Мого България“ ООД предоставя на подсъдимия Т. Т. лизингов лек автомобил марка „БМВ“, модел „530“ с рег. № *****а срок от 48 месеца, през който подсъдимият Т. Т. следвало да внася месечна лизингова

вноска в размер на 367,81лв. След изтичане на срока на договора, лизингодателят прехвърлял собствеността на МПС на лизингополучателя. Съгласно общите условия на договора за лизинг, лизингополучателя Т. Т., нямал право да се разпорежда с лизинговия автомобил в полза на трети лица, да продава, заменя, дарява без съгласието на лизингодателя, а лизингодателят имал право да прекрати договора при забава на плащане повече от пет дни, като в срок от два работни дни от прекратяване на договора, лизингополучателят следвало да предаде лизинговия автомобил.

При така уговорените лизингови условия подсъдимият Т. Т. сключил лизинговия договор, в изпълнение на който на 28.02.2018г. гр.София получил МПС, за което бил изготвен приемо-предавателен протокол.

Предоставения лизингов автомобил подсъдимият Т. Т. ползвал в гр.Враца. На неустановена дата и месец през 2018 г. подсъдимият Т. Т. предоставил лизинговия автомобил марка „БМВ“, модел „530“ с рег. № **** на св.****. Последният ползвал автомобила около 6-7 месеца. Подсъдимият не уведомил „****“ ООД за фактическото предаване на автомобила на трето лице, но продължил на плаща лизинговите вноски по договора.

През месец декември 2018г. св.**** се срещнал с подс.Т. Т. и св.***** и на срещата тримата устно се договорили св.**** да предаде на св.***** лизинговия автомобил марка „БМВ“ модел „530“ с рег. № **** собственост на „****“ООД, а св.***** да му предостави друг лек автомобила също марка „БМВ“.

В изпълнение на уговорката, през месец януари 2019 г. лизинговият автомобил преминал във владение на св.***** , който го ползвал до месец декември месец 2021г.

Подс.Т. Т. от своя страна продължил да плаща лизинговите вноски до 18.09.2020 г., след което преустановил плащанията. Той знаел, че при неизпълнение на задължението по договора, същият подлежал на прекратяване, както и знаел че следва да върне МПС на лизингодателя „****“ ООД, но подсъдимият Т. Т. бездействал. Той нито върнал лизинговия актив на лизингодателя, нито заплащал месечната лизингова вноска. При това бездействие от страна на подсъдимия, представители на дружеството започнали са търсят подсъдимия Т. Т. на известния му адрес в гр.Враца, ж.к.*****но не го открили, тъй като последният променил адреса си. Подсъдимият не бил намерен и по телефона, нито по електронната поща, където също бил търсен. Не било установено и местонахождението на процесното МПС.

От своя страна дружеството-лизингодател „****“ ООД изпратили покана-уведомление за прекратяване на договора за финансов лизинг до подс.Т. Т., чрез ЧСИ Цв.Дахлева. В поканата била посочена натрупана неплатена сума и на подсъдимия бил даден едноседмичен срок за плащане натрупаните задължения с изрично отбелязване, че при неизпълнение от негова страна, договорът едностранно се прекратявал. Посоченият от подсъдимият адрес за кореспонденция бил посетен три пъти от частния съдебен изпълнител, но подсъдимият не бил намерен, поради което на

26.11.2020 г., на входната врата на жилището било оставено уведомление за явяването му в 14-дневен срок от обявленията при ЧСИ Дахлева за връчване на книгата.

В указания срок подс.Т. не се явил при ЧСИ, като поканата-уведомление за прекратяване на договора била върната на лизингодателя. Поради продължаващо неизпълнение на задълженията си по договора от страна на подсъдимия одоров, договорът за финансов лизинг бил едностранно прекратен на 17.12.2020 . от „****“ООД. Въпреки прекратяването на договора, подсъдимият Т. Т. продължил да държи лизинговия автомобил и не го връщал на лизингодателя, а в същото време св.Първанов безпрепятствено го ползвал.

На неустановена дата, около коледните празници на 2021 г. св.Първанов самокатастрофирал с лекия автомобиля, марка „БМВ“, модел „530“ с рег.№*****. За настъпилото ПТП той не сигнализирайл полицейските органи. Тъй като автомобилът имал много щети, подсъдимият Т. го продал за скрап на св.Христо Иванов. Св.Анатоли Първанов върнал документите и регистрационните табели на автомобиля на подсъдимия.

На 22.11.2022 г. подсъдимият Т. Т. предал два броя регистрационни табели и свидетелството за регистрация на МПС за автомобиля на представител на „****“ ООД, което било отразено в приемо-предавателен протокол.

Така изложената фактическа обстановка съдът прие въз основа на събраните гласни и писмени доказателства и проведени експертизи. Гласните доказателства са събрани посредством показанията на свидетелите *****, както и от самопризнанията на подсъдимият Т..

Проведени са съдебно-оценителна експертиза и графологична експертиза. Като релевантни писмени доказателства съдът приема протокол за претърсване и изземване; приемо-предавателен протокол, приложените копия от договор за финансов лизинг, копие на покана- уведомление - том I от ДП, характеристични данни; свидетелство за съдимост.

Събраните в хода на делото доказателства са безпротиворечиви, логични и последователни, а обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност установяват по безспорен начин фактите, относно авторството на деянието, времето и мястото на извършването му, както и механизма на осъществяване, и напълно подкрепят направените самопризнания. Съдът намира, че самопризнанието на подсъдимия по чл.371, т.2 НПК се подкрепя от събраните в хода на досъдебното производство писмени доказателства по надлежния процесуален ред, които са приобщени по реда на чл.283 от НПК. Събраните доказателства по делото са безпротиворечиви и взаимно допълващи се и водят до единствено възможния извод, непораждащ съмнение във вътрешно убеждение на съда и обосновават решението на съда по следните правни съображения.

От така изложената по-горе фактическа обстановка могат да се направят

следните правни изводи:

От събраните по делото доказателства се установява, че от обективна и субективна страна подсъдимият Т. В. Т. е извършил престъпление по чл.206, ал.1 НК, а именно от 23.12.2020 г., в гр.Враца противозаконно е присвоил чужда движима вещ - лек автомобил марка „BMW“, модел „530 XD“ с рег. №СВ7013АК, рама WBANP71000CX72311, на стойност 8800.00 лева, собственост на „*****“ ООД - гр.София, с управител **** който владее по силата на договор за лизинг №AG0001627 от 28.02.2018 г.

Обект на престъплението са обществените отношения, които осигуряват нормалното упражняване правото на собственост върху движими вещи. Обсебването е уредено в разпоредбата на чл.206 от НК, като ал.1 го определя, като противозаконно присвояване на чужда движима вещ, която деецът владее или пази. Непосредствен обект на престъплението обсебване е движима вещ, при това чужда. От обективна страна следва да се установи, че вещта се намира във владение на дееца, като е важно да се установи точно какви действия може да осъществява с нея. Изпълнителното деяние се осъществява, чрез акт на противозаконно юридическо или фактическо разпореждане с чуждото имущество в свой или в чужд интерес. Обсебването е резултатно престъпление, то се счита за довършено с общественото засягане на възможността собственика на вещта да се разпорежда с нея. А това е последица от акта на имущественото разпореждане. От друга страна, обсебването е престъпление, което се извършва само с пряк умисъл.

Интелектуалният момент на умисъла за обсебване включва съзнание у дееца за това, че предметът на престъплението е чужда движима вещ, че той я владее /в настоящия случай/ на правно основание и че му е позволено да върши определени действия с нея. Във волево отношение деецът има за цел да се разпорежи с предмета на престъплението в свой или в чужд интерес.

Видно от материалите по делото престъплението е съставомерно по следните съображения:

Изпълнителното деяние в настоящия случай е осъществено и се изразява в разпореждане от страна на подсъдимия с движимата вещ – лек автомобилa марка „БМВ“ модел „530“ с рег. № ****, собственост на „*****“ ООД, като със своя собствена. В случая процесният автомобил се е намирал у подсъдимия на правно основание – владението е въз основа на договор за лизинг от 28.02.2018г. сключен между подсъдимия, в качеството му на лизингополучател и „*****“ ООД, в качеството му на лизингодател. Изпълнителното деяние е довършено от подсъдимия, като след като на неустановена дата, около коледните празници на 2021 г. самокастрофирал с лекия автомобилa марка „БМВ“ модел „530“ с рег*****го продал за скрап, с което подсъдимият се е разпоредил с процесния автомобил като със свой. С това поведение подсъдимият демонстрирал отношението си към вещта като със своя собствена.

Налице е противозаконно фактическо разпореждане с

предоставената вещ - лек автомобилa марка „БМВ“ модел „530“ с рег. № ****, което покрива в пълна степен състава на престъплението по чл.206, ал.1 НК от обективна страна.

Налице е и интелектуалният момент на умисъл за обсебване, тъй като деецът е съзнавал, че владее вещта с конкретна цел, на конкретно основание, но въпреки това се е разпоредил с нея, а собственикът на вещта – посоченото юридическо лице след тези действия на подсъдимия не би могло да упражнява правото си на собственост над въпросната движима вещ.

В конкретния случай от субективна страна подсъдимият е действал при пряк умисъл, съзнавал е общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и ги е искал. В случая, подсъдимият е съзнавал, че лек автомобилa марка „БМВ“ модел „530“ с рег.№***** е чужда вещ и му е предоставен във владение въз основа на правно основание, а именно сключения между него и „*****“ ООД лизингов договор от 28.02.2018 г., предвиждал е, че в резултат на продажбата за скрап на процесния автомобил се разпорежда противозаконно с нея като със своя и е целял този противоправен резултат.

Предвид изложеното, подсъдимият е осъществил с поведението си по несъмнен начин от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.206 , ал.1 НК.

При определяне вида и размера на наказанието съдът взе предвид принципите за законоустановеност и индивидуализация на наказанието, изхождайки от вида и размера на предвиденото в закона наказание за извършеното престъпление – лишаване от свобода от една до шест години, както и от наличните смекчаващи отговорността обстоятелства, като се съобрази и с целите на наказанието, визирани в чл.36 от НК.

При индивидуализация на наказанието съдът отчете като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото съдебно минало на подсъдимия, добрите му характеристични данни, критичността и съжалението за извършеното, както в досъдебното производство така и в съдебното производство, доброто му процесуално поведение. Предвид констатираните смекчаващи вината обстоятелства съдът определи за това престъпление наказание в размер на една година лишаване от свобода. Съдът приема, че в конкретния случай не е приложима разпоредбата на чл.55, ал.1 НК указваща определяне на наказанието под най-ниския предел, тъй като не се касае за изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства, когато и най-лекото, предвидено в закона наказание ще се окаже несъразмерно тежко.

С оглед разпоредбата на чл.373, ал.2 от НПК вр. чл.58а, ал.1 от НК, съдът намали определеното наказание с една трета, при което същото се редуцира до размер от осем месеца лишаване от свобода. На тази основа, съдът, прие че за реализиране целите на наказанието, посочени в чл.36 НК, за осъществяване на индивидуалната и генералната превенция и възпиране на подсъдимия да върши нови престъпления определеното наказание в този

размер е достатъчно, което отложи по реда на чл.66, ал.1 от НК за изпитателен срок от три години, считано от влизане в сила на присъдата. Вярно е, че за съда не съществува задължение да прилага автоматично разпоредбата на чл. 66, ал.1 НК само при наличието на формалните за това предпоставки, които безспорно съществуват, тъй като освен всичко друго е необходимо да бъде констатирано, че е възможно подсъдимият да се поправи и превъзпита и чрез условно осъждане. При извършване на тази преценка, съобразявайки всички относими в тази насока обстоятелства, съдът прие, че за постигане целите на наказанието не е необходимо подсъдимият да изтърпи ефективно наложеното наказание лишаване от свобода. В тази насока и при съпоставка с тежестта на престъплението, условното наказание е справедлив отговор на обществената му опасност и морална укоримост.

С така наложеното наказание на подсъдимия съдът намира, че ще могат да се постигнат целите и задачите на личната и на генералната превенция, а наказанието да въздейства поправително, предупредително и възпитателно по отношение на този подсъдим и по отношение на останалите членове на обществото.

При този изход на делото, в тежест на подсъдимия следва да се присъдят направените разноси в хода на досъдебното производство в размер на 839.50 лева, платими по сметка на Окръжен следствен отдел -Враца.

По изложените съображения съдът постанови горната присъда.

04.05.2023 г.

град Враца

РАЙОНЕН СЪДИЯ: